

## Arrest

**nr. 213 500 van 5 december 2018**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat S. MICHOLT  
Maria van Bourgondiëlaan 7 B  
8000 BRUGGE**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 november 2018 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 juli 1998.

Op 29 december 2013 stemt de verwerende partij in met de afgifte van een visum lang verblijf type D – gezinshereniging voor de verzoekende partij. Op 31 december 2013 komt de verzoekende partij als minderjarige toe op Belgisch grondgebied samen met haar vader. De verzoekende partij wordt hierna in het bezit gesteld van een A-kaart.

De verzoekende partij keert op 7 mei 2014 met haar familie terug naar Irak om in september 2014 opnieuw enkele weken naar België te komen, maar ditmaal alleen, en daarna naar Irak terug te keren omwille van het overlijden van haar oom.

Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging waarbij Z.H.A.Z. wordt opgedragen de verzoekende partij terug te brengen naar Irak.

Op 7 september 2015 keert de verzoekende partij terug naar België en dient op 11 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. De verzoekende partij krijgt de status van niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Op 3 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wordt hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 27 juni 2018 met arrestnummer 206 050 wordt aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voormeld beroep is nog hangend.

Op 11 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing.

Op dezelfde dag wordt eveneens de beslissing genomen tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 29 november 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

*“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden”.*

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan

rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

### 3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op repatriëring.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

*In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aan, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Daar de middelen op mekaar voortbouwen, worden ze samen behandeld.

3.2.1.1. De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat bij het nemen van de bestreden beslissing er geen gedegen individueel onderzoek zou zijn gedaan naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan. De verzoekende partij verwijst naar de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij ten gevolge van de huidige bestreden beslissing voor een onbepaalde tijd zal worden weggerukt van haar gezin. Ook in hoofde van de zus en drie kinderen zou de bestreden beslissing een inbreuk op het gezinsleven betekenen. Verzoekende partij zou bovendien een zeer sterke band hebben ontwikkeld met België en wel in die mate dat een re-integratie in Irak extreem moeilijk wordt. In dit verband wijst de verzoekende partij op de verschillende opleidingen die ze gevolgd heeft. Ook voegt de verzoekende partij verschillende stukken aan het verzoekschrift om haar privéleven te staven van mensen die haar gedurende haar verblijf in België begeleid hebben. De verzoekende partij benadrukt ook dat ze goed Nederlands spreekt. Ze haalt vervolgens aan dat ze tatoeages heeft. Ten gevolge van deze tatoeages kan ze zich moeilijk integreren in de strikt sjjiitische woonwijk van haar ouders.

In haar tweede middel gat de verzoekende partij verder in op haar verwesterd profiel. De verzoekende partij meent dat er sprake is van een duidelijk verwesterd profiel waardoor zij, gezien de situatie op het in Bagdad en in het bijzonder in de wijk van haar ouders, een duidelijk risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling loopt. Deze vrees zou niet door verwerende partij zijn onderzocht. Ook brengt ze verschillende artikelen bij die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad.

3.2.2.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."*

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."*

De verzoekende partij betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, maar zij is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven en de situatie in Irak.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven en het belang van het kind vervat in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Wat betreft zijn voorgehouden privéleven, merkt de Raad voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het voorgehouden privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden.

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van mening is dat er geen gezinsleven is tussen de verzoekende partij en haar zus en diens kinderen, daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt afhankelijk van hen te zijn.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij daar haar zus, die de Belgische nationaliteit heeft, en diens kinderen van haar afhankelijk zijn, daar ze gescheiden is van haar ex-man en onvoldoende het Nederlands beheerst. Zij verzorgt de communicatie en de administratie van haar zus en haar kinderen nu zij beter Nederlands verstaat en praat. De verzoekende partij benadrukt dat ze een hechte band hebben.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De Raad wijst erop dat het een wederzijdse afhankelijkheid betreft. Het hoeft niet per definitie zo te zijn dat de verzoekende partij afhankelijk is van het in België verblijvend gezinslid. Het kan ook zijn dat het in België verblijvend gezinslid afhankelijk is van de verzoekende partij. Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen om de afhankelijkheid na te gaan zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid, de mate van reële afhankelijkheid (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de in België verblijvende gezinsleden, *in casu* de zus van de verzoekende partij en haar kinderen.

*In casu* worden geen dergelijke banden van afhankelijkheid aangetoond. De verzoekende partij woont samen met haar zus. De samenwoont is op zich onvoldoende om een band van afhankelijkheid aan te tonen. Daarenboven is het niet duidelijk hoe lang de verzoekende partij bij haar zus en haar kinderen woont. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (emailbericht van 5 november 2018) dat de verzoekende partij aan de commissaris van de politiezone Gent verklaard heeft dat zij vaak bij haar zus vertoeft, doch momenteel niet over een vaste verblijfplaats beschikt wegens geldgebrek. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar zus niet op een derde beroep zou kunnen doen voor de praktische en administratieve zaken of dat de verzoekende partij niet vanop afstand zou kunnen zorgen voor haar administratie, contacten met overheidsinstellingen en gemeenten. Daarenboven wordt niet aangetoond dat verzoekers zus, die de Belgische nationaliteit heeft, een geïsoleerd bestaan heeft in België waardoor ze op niemand beroep zou kunnen doen om haar te helpen. De verzoekende partij wijst ook op de emotionele toestand van haar zus ten gevolge van de schending. Dit element is onvoldoende om een band van afhankelijkheid te creëren tussen de verzoekende partij en haar zus. Er wordt niet aangetoond dat de verzoekers zus zich in een meer emotionele kwetsbare toestand bevindt, dan andere personen die een scheiding dienen te verwerken. Er wordt geen band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar zus en kinderen aangetoond. Er wordt aldus geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aangetoond.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

*In casu* wijst de verzoekende partij erop dat zij sinds haar aankomst in België op een uitzonderlijke wijze inspanningen levert om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij. De verzoekende partij geeft aan dat zij na haar Okan-jaar in een schooltraject gestapt is dat deeltijds werk combineert en een praktische opleiding tot schilder-decorateur. Volgens de verzoekende partij betreft het een zeer concrete opleiding, waar ontzettend veel vraag naar is op de arbeidsmarkt. De verzoekende partij geeft aan dat zij die opleiding in Aalst startte, maar sinds januari 2018 die opleiding te Gent verder zet. De verzoekende partij brengt brieven van directeurs en leerkrachten bij om zijn motivatie en inspanningen aan te tonen. Ook tracht de verzoekende partij aan te tonen dat zij reeds het Nederlands goed beheerst. De verzoekende partij brengt ook verklaringen bij om aan te tonen dat zij actief was in jeugdwerkorganisaties. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat haar ouders in een streng sjjiitische buurt in Bagdad wonen waar ze een bepaald levensstijl en uiterlijk verwachten, terwijl de verzoekende partij heden tatoeages heeft.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid *in casu* van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan en anderen v. Noorwegen, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, Konstantinov v. Nederland, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; EHRM 21 februari 1990, Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Series A no. 172 ). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend

geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten" (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

De verzoekende partij is een eerste keer in België aangekomen op 31 december 2013 met een visum gezinshereniging. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 20 februari 2016. Na een aantal maanden keerde de verzoekende partij op 7 mei 2014 terug naar Irak om in september 2014 opnieuw naar België terug te keren voor een aantal weken. De verzoekende partij diende terug naar Irak te keren omwille van het overlijden van haar oom. De verzoekende partij kwam ten slotte op 7 september 2015 voor een derde keer terug naar België. De verzoekende partij was toen zeventien jaar oud en verblijft sindsdien in België. Op 11 september 2015 dient de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Deze procedure werd afgesloten op 27 juni 2018 door de weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en status van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 206 050.

De verzoekende partij is weliswaar volwassen geworden in België, doch heeft zij het grootste gedeelte van haar jeugd in Irak doorgebracht, spreekt de taal van het land en is vertrouwd met de gewoontes en gebruiken in Irak. Daarenboven is zij tijdens haar verblijf in België twee maal teruggekeerd naar Irak, weliswaar op vraag van haar ouders, doch heeft zij geen melding gemaakt van het gegeven dat ze vervreemd was van de Iraakse cultuur en gebruiken. Met betrekking tot haar leven in Irak heeft de verzoekende partij onder meer gesteld dat: *"mijn familie is welgesteld. In Irak had ik niets tekort. Ik kleepte mij altijd mooi. Ik ging vaak uit en ging ergens op terras of café zitten."* (vragenlijst DVZ) Heden verblijft de familie van de verzoekende partij in Bagdad (Irak) en uit geen enkel stuk van het administratief dossier of uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij heden geen contact met hen meer heeft. De verzoekende partij geeft wel aan dat haar ouders in een streng sjiitische buurt wonen waar ze een bepaalde levensstijl en uiterlijk verwachten, terwijl de verzoekende partij heden tatoeages heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aangeeft waar deze tatoeages zich bevinden en of ze effectief zichtbaar zijn voor derden in gewone kledij. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat de tatoeages zich op haar armen en handen bevinden, maar kan hier geen begin van bewijs bijbrengen. Indien de tatoeages effectief een belemmering zouden vormen voor de verzoekende partij om bij haar ouders in Irak te wonen, is het merkwaardig dat ze deze elementen niet in haar beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2017 aangehaald heeft, nu de advocaat van de verzoekende partij verklaart dat ze deze tatoeages toen ook al had. Dit klemt des te meer nu ze in voormelde procedure wel haar verwestering aangehaald heeft, maar geen melding heeft gemaakt van haar tatoeages en deze evenmin gekoppeld heeft aan de sjiitische woonwijk van haar ouders. Nochtans blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier of uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar ouders verhuisd zijn. Met betrekking tot dit element heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat: *"Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde verwestering, merkt de Raad op dat dit asielmotief slechts enkele dagen voor de terechtzitting werd aangevoerd, terwijl verzoeker bijna 4,5 jaar geleden voor het eerst in België toekwam. Verzoeker zet niet uiteen waaruit zijn verwestering zou blijken en toont niet aan dat hij door zijn verblijf in België, dat regelmatig werd onderbroken door een terugkeer naar Irak, in Bagdad als verwesterd zou worden gepercipieerd en hierom geïsoleerd zou worden. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker zijn leven in Irak na een terugkeer niet zou kunnen hervatten waardoor de beweerde verwestering geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming."*

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij gedurende haar hele procedure om internationale bescherming te bekomen, zich heeft ingezet om het Nederlands te leren, zich te integreren en een nuttige opleiding te volgen. De verschillende getuigenverklaringen benadrukken de inzet van de verzoekende partij en de resultaten van haar inzet. Ook wordt er aangetoond dat de verzoekende partij geen strafblad heeft.

De verzoekende partij gaat er wel aan voorbij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 11 september 2018 de beslissing neemt tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd op 12 september 2018 aangetekend verstuurd

naar de verzoekende partij. Tegen dit bevel werd geen beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend. De verzoekende partij heeft enkel beroep aangetekend tegen de beslissing van 10 februari 2017. Het bevel van 11 september 2018 is aldus definitief geworden.

De verzoekende partij toont vervolgens niet aan dat zij haar opleiding niet in Irak zou kunnen afronden of ten gevolge van de reeds gevolgde cursus in Irak werk zou kunnen vinden als schilder. Ze maakt niet aannemelijk dat deze opleiding een dergelijke bijzondere omstandigheid is dat ze in België tot verblijf dient gemachtigd te worden. Deze elementen van het privéleven van de verzoekende partij werden opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. De verzoekende partij is wel het Rijk binnengekomen met een geldige verblijfskaart, maar die is heden verlopen. De verzoekende partij wist of behoorde te weten dat indien geen gunstig gevolg gegeven werd aan haar verzoek om internationale bescherming zij het grondgebied diende te verlaten. *In casu* is het ook niet onredelijk om de banden met haar zus en diens kinderen en de vriendschapsbanden die de verzoekende partij in België heeft opgebouwd op afstand te onderhouden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn (hetzij economisch, sociaal, linguïstisch of cultureel van aard) die verhinderen dat zij in Irak haar privéleven kan voortzetten of uitbouwen. Gelet op de concrete situatie van de verzoekende partij en het feit dat zij haar privéleven tijdens een precair verblijf heeft opgebouwd, heeft dit bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg dat de uitwijzing *prima facie* een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt. Er blijkt *prima facie* ook niet dat niet redelijkerwijze van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij haar persoonlijke leven terug opbouwt in Irak.

Gelet op hetgeen voorafgaat wordt *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Wat betreft zijn voorgehouden privéleven, merkt de Raad vooreerst op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat het voorgehouden privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden, zodat hierover ook niet moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat *in casu* het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar zus en diens kinderen niet aannemelijk wordt gemaakt. Ook zijn er geen medische problemen. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.3. In het kader van artikel 3 van het EVRM, wijst de verzoekende partij ook op de veiligheidssituatie in Irak, meer bepaald in Bagdad.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door de verzoekende partij opgeworpen artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangetoond. In het arrest van 27 juni 2018 met nummer 206 050 oordeelt de Raad dat: *“Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ ‘Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad’ van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en*



rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat

volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.23. Door in zijn aanvullende nota te wijzen op een verhoogde activiteit is van IS door de start van een aantal processen tegen de organisatie (Aanvullende nota bijlagen 47-59), slaagt verzoeker er niet in

te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Bagdad betreft, een dalende trend vertoont. De door verzoeker aangehaalde processen zijn trouwens tekenend voor de tanende slagkracht van IS. Het gegeven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in de Iraakse hoofdstad wordt niet betwist.

Verzoeker toont met zijn betoog over de rol van de sjiiitische milities en de stijgende sektarische spanning in Irak (Aanvullende nota, bijlagen 60 en 61) niet aan dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Bagdad, die hier ter beoordeling voorligt, rechtstreeks negatief zou worden beïnvloed. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker beschreven politieke instabiliteit in Iraaks Koerdistan (Aanvullende nota, stukken 46 en 62-64). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de landeninformatie over de sjiiitische milities en de situatie in Koerdistan een ander licht zouden werpen op de beschrijving van de veiligheidssituatie in Bagdad in de 'COI Focus' van 25 september 2017, die door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd overgemaakt.

2.5.24. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.”

De verzoekende partij maakt met haar betoog in het verzoekschrift en de verwijzing naar haar stukkenbundel niet aannemelijk dat voormelde veiligheidssituatie niet actueel meer is doordat de situatie in Irak zodanig gewijzigd is dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Waar de verzoekende partij opnieuw wijst op haar tatoeages wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen waar de tatoeages zich op zijn lichaam bevinden. Indien de tatoeages effectief een belemmering zouden vormen voor de verzoekende partij om terug te keren, is het merkwaardig dat ze deze elementen niet in haar beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2017 aangehaald heeft, nu de advocaat van de verzoekende partij verklaart dat ze deze tatoeages toen ook al had. Dit klemmt des te meer nu ze in voormelde procedure wel haar verwestering aangehaald heeft, maar geen melding heeft gemaakt van haar tatoeages en deze evenmin gekoppeld heeft aan een vrees voor vervolging. Het artikel (stuk 8) waarnaar de verzoekende partij verwijst is op zich niet dienstig nu deze persoon Engelse en Chinese tatoeages in zijn nek op zijn vuisten had. *In casu* laat de verzoekende partij aan te tonen waar zijn tatoeages zich bevinden. Hierdoor beperkt hij zich tot een theoretisch betoog.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.4. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag dateert weliswaar van na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Et terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat zij midden november de retributie betaald heeft, en dat het zo lang geduurd heeft vooraleer ze een aanvraag ingediend heeft omdat het heeft geduurd vooraleer ze voldoende kapitaal had om de retributie te betalen. ). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). De verzoekende partij toont derhalve geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) aan. De verzoekende partij voert voor het overige geen andere argumenten aan dan deze die

hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

3.2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de verzoekende partij geen elementen aan brengt die zouden aantonen dat verweerder *prima facie* op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.2.6. De verzoekende partij voert voorts de schending aan van de artikel 74/14 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* onontvankelijk.

3.2.2.7. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. RYCKASEYS